

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: J. R.
zastoupený advokátkou Mgr. Eliškou Faltýnkovou Rytířovou
sídlem Trnkova 555/16, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6. 3. 2020,
č. j. KrÚ 21357/2020/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal u zdejšího soudu přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 20. 3. 2019, č. j.: MUHO/06107/2019, jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), kterého se dopustil tím, že dne 21. 1. 2019 v 17.05 h na pozemní komunikaci I. třídy č. 35, na 130,5 km, ve směru jízdy na obec Jaroslav, jako řidič osobního automobilu Škoda Octavia, RZ: X, s tímto vozidlem předjížděl v úseku označeném svislým dopravním značením, značkou B21a – zákaz předjíždění, tedy, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjížděl vozidlo v případě, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, přičemž za tento přestupek byly žalobci uloženy správní tresty pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. V úvodu žaloby žalobce namítl, že správní orgán rozhodl na základě neúplně zjištěného skutkového stavu za okolností, při kterých je zjevné, že jeho rozhodování bylo vedeno nepřijatelným přepjatým formalismem při aplikaci práva, přičemž z důkazů provedených vyvodil nesprávné skutkové závěry. Žalobce odkázal na platnou právní úpravu zákona o provozu na pozemních komunikacích, konkrétně na ust. § 4 odst. 1 a § 17 odst. 2, 3, 4 a 5. Žalobce nesouhlasí s žalovaným a před ním se správním orgánem I. stupně ve skutkovém hodnocení celé věci. Dle žalobce je z videozáznamu pořízeného palubní kamerou zasahující police (který je součástí spisu) jasně zřetelné, že žalobce se při řízení vozidla rozhodl pro předjížděcí manévr dvou pomalejších aut na úseku silnice, na které je předjíždění povoleno, žalobce měl jasný výhled „na kilometr“, přičemž v protisměru nebylo žádné vozidlo. Komplikace nastaly až při samotném manévru, kdy si již při souběžné jízdě v postavení na úrovni druhého předjížděného vozidla uvědomil, že nějakých sto metrů před ním je silniční provoz upraven značkou zákaz předjíždění doplněnou vodorovnou plnou čarou, což nemohl žalobce předvídat, jelikož v tomto úseku jel poprvé. V tuto chvíli tedy stál žalobce před „dilematem“, jak vzniklou situaci vyhodnotit. Žalobce v žalobě popsal možná řešení situace, přičemž bylo nutné se rozhodnout během setin sekundy. Žalobce tedy zvolil pro bezpečnost provozu to nejlepší řešení a rozhodl se předjížděcí manévr dokončit, byť by se tak mohlo stát až za značením zakazující předjíždění. Navíc z přiloženého videozáznamu je naprosto patrné, že pokud vůbec žalobce svůj manévr dokončil až za dopravním značením, tak se tak stalo pouze symbolicky, což ale není zcela jasné. Správní orgány tak vyhodnotily vzniklou situaci s přepjatým formalismem a nedržely se ratio legis. Žalobce je tak toho názoru, že vzniklou zcela nepředvídatelnou situaci vyřešil dle zákona [§ 4 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích], neohrozil plynulost provozu ani zdraví a majetek ostatních osob. V žalobě tvrdil, že nemohl spáchat přestupek, tak jak ho definuje § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o přestupcích“), jelikož jednání žalobce *„nemůže vykazovat znaky přestupku, neboť nejde o jednání společensky jakkoli škodlivé, ale naopak o jednání plně a uvědoměle zodpovědné a společensky prospěšné.“* Žalobce k posílení své argumentace uvedl analogii ke krajní nouzi dle § 24 odst. 1 zákona o přestupcích. S ohledem na vylíčenou důkazní situaci žalobcem, která se liší od hodnocení správních orgánů, odkázal žalobce závěrem žaloby na zásadu in dubio pro reo. Žalobce předně odkazuje na pořízený videozáznam, který jasně potvrzuje tvrzení žalobce, viz výše. Správní orgán však při svém hodnocení *„řeší pouze nějaké formulářové položky, ke kterým kopíruje neustále dokola opakovaná zobecnělá hodnocení...“*. Za takové důkazní situace tak měl správní orgán řízení zastavit v souladu se zmíněnou zásadou in dubio pro reo.

3. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, setrval na svém právním i skutkovém hodnocení a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jak „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím právním a skutkovým závěrům.
6. Na tomto místě předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do širé odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami

stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, terý lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:
9. *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*
10. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

11. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
12. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
13. Nyní již k samotnému přezkumu.
14. Ze správního spisu vyplývají a mezi stranami nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti. Městský úřad Holic na základě oznámení a spisového materiálu Policie ČR, č.j. KRPE-5800-2/PŘ-2019-170040, vydal příkaz vůči žalobci, který se měl jako řidič osobního automobilu Škoda Octavia, RZ: X, dopustit dne 21. 1. 2019 v 17.05 h na pozemní komunikaci I. třídy č. 35, na 130,5 km, ve směru jízdy na obec Jaroslav, přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích, tedy že při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor, uvedl, že se žádný protiprávní čin nestal a požádal o zaslání správního spisu na Magistrát města Teplice k nahlédnutí. Následně správní orgán I. stupně pokračoval v řízení, předvolal žalobce k ústnímu jednání a poučil ho o jeho právech v řízení. Na předvolání žalobce reagoval negativně, neviděl důvod své účasti na jednání a celkově vyjádřil svůj údiv nad vedením celého řízení. Správní orgán I. stupně projednal zmíněný přestupek bez přítomnosti žalobce, provedl dokazování včetně výpovědi zasahujícího policisty pprap. P. Na základě provedeného dokazování správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z již výše popsaného přestupku. Po vydání tohoto rozhodnutí nahlížel žalobce do spisu, pořídil si kopie a podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, ve kterém namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, nevhodný postup policie ČR i nesprávný postup správního orgánu I. stupně. Odvolání žalobce však žalovaný zhodnotil jako nedůvodné, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal již výše popsanou žalobu.
15. Krajský soud přezkoumal žalobu v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.r.s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Dle § 5 zákona o přestupcích je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Dle § 13 zákona o přestupcích je fyzická osoba pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný, přičemž u zavinění postačí dle § 15 odst. 1 zákona o přestupcích zavinění v rovině

nedbalostní. Dále podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, přičemž *„[s]kutková podstata přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích [(pozn. autorů: v současné době se jedná o § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu)], je po formální stránce svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující na konkrétní případy zákazu předjíždění v zákoně č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, pro jejíž naplnění není podstatné, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. Materiální stránka přestupku pak v daném případě spočívá v tom, že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. 9 As 77/2008 - 50, č. 1938 Sb. NSS).

17. K formální stránce přestupku krajský soud uvádí, že k jejímu naplnění postačí, pokud osoba svým jednáním spáchá skutek v zákoně za přestupek označený a v zákoně popsany. Žalobce v žalobě primárně nespornuje naplnění formální stránky přestupku spočívající v zákazu předjíždět vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, ani nespornuje fakt, že v úseku na pozemní komunikaci I. třídy č. 35, kde se žalobce měl dopustit zmíněného přestupku, bylo svislé dopravní značení, značka B21a – zákaz předjíždění, a tato značka byla po obou stranách vozovky a doplněná vodorovnou plnou čarou. Žalobce vyčítá správním orgánům přepjatý formalismus při rozhodování o přestupku, přičemž dle žalobce správní orgány na základě neúplně zjištěného a nesprávně vyhodnoceného skutkového stavu došly k závěru, že byla naplněna i materiální stránka přestupku, tedy *„že došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. 9 As 77/2008 - 50, č. 1938 Sb. NSS). S tímto tvrzením žalobce však krajský soud nemohl souhlasit.
18. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen jako „s.ř.“), ukládá správním orgánům ve svém ust. § 3 povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 s.ř. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. *„Přitom, jak bylo již výše uvedeno, je správní orgán povinen zjistit, zda došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. 5 As 104/2008-45).
19. Správní orgán při svém rozhodování vycházel ze spisu Policie ČR, sp.zn. MUHO/02023/2019, z videozáznamu z palubní kamery zasahujících policistů a z výpovědi zasahujícího policisty pprap. D. P., všechny tyto důkazy byly provedeny při jednání (viz protokol ze dne 18. 3. 2019, č.j. MUHO/05959/2019). Zasahující policista při jednání správního orgánu I. stupně vypověděl, že nemůže uvést, zda vozidlo žalobce začalo předjíždět v místě, kde bylo předjíždění povoleno, ale je si zcela jist, že v předjíždění vozidlo pokračovalo a manévr dokončilo v místě platnosti značky zákazu předjíždění (ve vztahu k věrohodnosti svědecké výpovědi policistů soud odkazuje na konstantní soudní judikaturu, podle níž policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného, k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007- 114). Pochybnosti o věrohodnosti policistů mohou snižovat jen důkazy svědčící o

jejich zaujatosti přímo vůči osobě žalobce, např. se jedná o skutečnosti, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným soudní spor ve své soukromé věci nebo by musela existovat dostatečně silná indicie, která podle NSS by nasvědčovala nedostatku nestrannosti policistů, takovou indicií byla v jednom případě zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou (srov. rozsudky NSS č.j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17. 6. 2011 a dále rozsudek NSS č.j. 6 As 22/2013-27). V daném případě však žalobce neuvedl žádnou indicii nebo závažnou skutečnost, která by věrohodnost svědeckých výpovědí policistů výrazně snížila. Dle hodnocení krajského soudu byl skutkový stav věci zjištěn spolehlivě (§ 3 správního řádu). Žalované rozhodnutí vychází ze stěžejních důkazů, jakými byly výpověď zasahujícího policisty a záznam z kamery umístěné ve služebním vozidle zasahujících policistů. Výpověď zasahujícího policisty je v souladu s pořízeným kamerovým záznamem a krajský soud neshledal důvod označit výpověď policisty nebo samotný videozáznam za nevěrohodný. Z pořízeného videozáznamu krajský soud zjistil, že výpověď policisty se shoduje s tímto videozáznamem, na kterém je zcela zřetelně patrné, že žalobce prováděl předjížděcí manévr, který jednoznačně dokončil v místě, kde bylo dopravním značením a vodorovnou čarou předjíždění zakázáno. Argument žalobce, že dopravního značení si všimnul až v době předjíždění a nemohl jej v tomto místě předpokládat, hodnotí krajský soud jako zcela zcestný až účelový, jelikož z pořízeného videozáznamu má krajský soud za prokázané, že dopravní značení bylo umístěno na obou stranách silnice a bylo viditelné již z horizontu dostatečně dopředu (viz dále argumentace níže). Z důvodu, že žalobce se i přes řádně doručené předvolání nedostavil k ústnímu projednání, aby předkládal svá tvrzení a důkazy k jejich prokázání nebo sám vypovídal, popř. kladl otázky vypovídajícím svědkům, neměl správní orgán I. stupně jediný důvod takto při jednání zjištěný skutkový stav považovat za neúplný, nevypovídající o skutečném stavu věci. Dle hodnocení krajského soudu bylo naplnění formální stránky přestupku věrohodně prokázano.

20. Na této věci nic nezmění ani argumentace žalobce ohledně aplikace zásady *in dubio pro reo*. Žalobce sice v žalobě uvedl, že „*žalobce svůj manévr ukončil pouhých několika jednotek metrů za dopravní značkou zákaz předjíždění, ale možná ještě i na její úrovni, což není zcela jasné...*“, nicméně takto obecné ničím nepodložené tvrzení, kterým si navíc žalobce ani zcela jistý, nemůže založit jakékoliv důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, jenž se pevně opírá o provedené dokazování (viz výše). Žalobce v řízení před správními orgány navíc obdobnou námitku nevzněl a ponechal si toto tvrzení až pro jednání před soudem. Rozšířený senát NSS sice v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č.j. 10 As 24/2015-71, uvedl, že žalobní tvrzení a důkazy v těchto řízeních týkajících se přestupků, uplatněné poprvé až u soudu, nemůže soud odmítnout jako opožděné, nicméně dospěl k závěru, že když soud zjistí, že správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, které po provedeném zhodnocení s ohledem na povahu věci sami o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedou k závěru, že se obviněný příslušného přestupku (skutku) dopustil, a zároveň „*neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutku*“ *skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku*“ a dospěje k závěru, že „*správní orgán své povinnosti zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dostal*“, tak soud může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat „*irelevantními*“ či „*nevěrohodnými*“. Navíc sám žalobce ihned po zastavení uvedl do úředního záznamu, že manévr předjíždění dokončil až

za zakazujícím značením. Tvrzení žalobce o tom, že existují pochyby o naplnění formální stránky přestupku, a tudíž je nutno aplikovat zásadu in dubio pro reo, je ničím nepodložené, spekulativní a v rozporu se skutečnostmi uvedenými ve správním spise, a tudíž tuto námitku žalobce hodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

21. Nedůvodnou shledal krajský soud také žalobní námitku týkající se nesprávně vyhodnoceného skutkového stavu ohledně naplnění materiální stránky přestupku. Správní orgány neopomněly zabývat se naplněním materiální stránky přestupku, jelikož tímto se zabýval již správní orgán I. stupně na str. 12 svého rozhodnutí. Správní orgán I. stupně při svém hodnocení materiální stránky přestupku vycházel ze skutkového stavu zjištěného dostatečným a přesvědčivým způsobem (viz argumentace soudu výše), přičemž zohlednil veškeré vyvstálé okolnosti. Správní orgán I. stupně konkrétně uvedl na str. 12 svého rozhodnutí: *„Škodlivost (nebezpečnost) jednání obviněného vyplývá jednak ze skutečnosti, že je toto jednání kvalifikováno jako zvláštní skutková podstata přestupků v zákoně o silničním provozu, a jelikož by toto pojetí bylo možné považovat za zcela formalistické, je s ohledem na konkrétní okolnosti případu nutno uvést, že došlo k narušení zájmu společnosti na tom, aby v provozu na pozemních komunikacích nedocházelo ze strany účastníků provozu k porušování pravidel provozu, v tomto konkrétním případě aby řidiči nepředjížděli v případech, kdy je to zakázáno. Nedovolené předjíždění patří mezi závažné jednání, a to bez ohledu na dobu, kterou řidič v levém jízdním pruhu v rozporu se zákazem stráví. Škodlivý následek, coby znak skutkové podstaty přestupku, je zde vyjádřen samotným faktem porušení povinnosti, s níž v podstatě spadá v jedno.“* Další hodnocení vážnosti žalobcova jednání lze dohledat také v části rozhodnutí správního orgánu I. stupně zabývající se výší a druhem uloženého trestu. S tímto hodnocením se krajský soud v plném ztotožňuje. Je obecně známo, že nesprávné předjíždění v silničním provozu je velice rizikové, mající ne zřídka fatální následky. Pokud je určitá část pozemní komunikace označena jako část, kde se předjíždění zakazuje, tak v takovém případě jistě není na místě, aby si samotní řidiči posuzovali, zda je předjíždění s ohledem na provoz nebo viditelnost bezpečné či není, obzvláště pak, pokud je zákaz přejíždění vyznačený značkou po obou stranách vozovky a doplněn vodorovnou čarou, jako tomu bylo ve zde projednávaném případě. Žalobcovo tvrzení, že značení nemohl v žádném případě předpokládat, neobstojí, a to také z toho důvodu, že si odporuje s jiným tvrzením samotného žalobce. Žalobce v žalobě ke své obraně uvádí cit. *„že žalobce měl viditelnost na kilometr...“* Krajskému soudu proto není jasné, jak nemohl žalobce značku zákazu přejíždění předpokládat, a přitom mít viditelnost na kilometr. Navíc z provedeného dokazování před správními orgány (videozáznam a výpověď zasahujícího policisty) má krajský soud za prokázané, že k přestupku došlo v místě, kde bylo již z horizontu vidět dopravní značení zákazu předjíždění, k přestupku došlo v podvečer, tedy za zhoršené viditelnosti, na frekventované silnici I. třídy se dvěma jízdními pruhy, navíc v úseku, kde žalobce dle svého tvrzení jel poprvé v životě. Tím spíše měl před započatím předjíždění zvážit všechny okolnosti takového manévru (například i samotné možnosti zrychlení jím řízeného vozidla vyplývajících z technických parametrů tohoto vozidla, rychlost předjížděného vozidla, své vlastní řidičské schopnosti, neznalost komunikace, po které jel poprvé atd.). Všechny tyto vylíčené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce jako řidič dopravního prostředku nedodržel své povinnosti, nepřizpůsobil svou jízdu okolnostem a dopustil se výše popsaného přestupku, tedy naplnil též materiální stránku přestupku spočívající v ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

22. Na základě všeho výše uvedeného krajský soud uzavírá, že dokazováním provedeným správním orgánem I. stupně bylo s určitostí prokázáno, žalobce jako řidič motorového vozidla se dopustil přestupku spočívající v předjíždění v místě, kde je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno, čímž spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Žalobce naplnil svým jednáním formální stránku přestupku a také materiální stránku, když krajský soud shodně se správními orgány jednání žalobce hodnotil vzhledem k prokázaným skutečnostem jako nebezpečné, ohrožující zájem společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Žalobcovu argumentaci ohledně přepjatého formalismu správních orgánů a celkové bezpečnosti žalobcovi jízdy hodnotil krajský soud jako ničím nepodloženou, nemající oporu v provedeném dokazování, a tudíž ji musel shledat nedůvodnou.
23. Jelikož nebyla žaloba důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. listopadu 2020

JUDr. Jan Dvořák v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje

samosoudce